

ΣΑΝ
ΣΗΜΕΡΑ**Γεγονότα**

1823 – Δόγμα Μονρόε: Ο Αμερικανός πρόεδρος Τζέιμς Μόνροου απευθυνόμενος στο Κογκρέσο των Ηνωμένων Πολιτειών διακηρύσσει την αμερικανική ουδετερότητα σε μελλοντικές ευρωπαϊκές συγκρούσεις και προειδοποιεί τις ευρωπαϊκές δυνάμεις να μην παρεμβαίνουν στην Αμερική.

1867 – Ο Βρετανός συγγραφέας Κάρολος Ντίκενς πραγματοποιεί στη Βοστώνη την πρώτη του δημόσια ανάγνωση στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής.

1942 – Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος: Κατά τη διάρκεια του προγράμματος Μανχάταν, μία ομάδα με επικεφαλής τον Ενρίκο Φέρμι ξεκινά την πρώτη τεχνητή αυτοσυντηρούμενη πυρηνική αλυσιδωτή αντίδραση.

1947 – Ξεσπούν ταραχές στην Ιερουσαλήμ ως απάντηση στο σχέδιο του Ο.Η.Ε. για τον διαχωρισμό της Παλαιστίνης.

1954 – Μακαρθισμός: Η Γερουσία των Ηνωμένων Πολιτειών με ψήφους 65-22 επικρίνει τον Τζόζεφ Μακάρθου για «συμπεριφορά που τείνει να φέρει την Γερουσία σε ατίμωση και ανυποληψία».

1956 – Το Γκράνμα φτάνει στις ακτές της Κούβας. Ο Φιντέλ Κάστρο, ο Ερνέστο Τσε Γκεβάρα και άλλα 80 μέλη του Κινήματος της 26ης Ιουλίου αποβιβάζονται για να ξεκινήσουν την Κουβανική Επανάσταση.

1976 – Ο Φιντέλ Κάστρο γίνεται πρόεδρος της Κούβας.

1980 – Εμφύλιος Πόλεμος του Ελ Σαλβαδόρ: Βιάζονται και δολοφονούνται τέσσερις Αμερικανίδες ιεραπόστολοι.

1988 – Η Μπεναζίρ Μπούτο αναλαμβάνει πρώτη γυναίκα πρωθυπουργός σε ισλαμικό κράτος (στο Πακιστάν).

1990 – Ο συνασπισμός του Χέλμουτ Κολ αναδεικνύεται νικητής στις πρώτες παγγερμανικές εκλογές από το 1932.

1991 – Στη Συρία επανεκλέγεται πρόεδρος ο Χαφέζ αλ Άσαντ.

1991 – Η Μόσχα αναγνωρίζει την ανεξαρτησία της Ουκρανίας.

Γεννήσεις

1921 – Ιάκωβος Καμπανέλλης, Έλληνας συγγραφέας

1923 – Μαρία Κάλλας, Ελληνίδα υψίφωνος

1944 – Διονύσης Σαββόπουλος, Έλληνας τραγουδοποιός

1982 – Χρήστος Καρυπίδης, Έλληνας ποδοσφαιριστής

1993 – Κώστας Σταφυλίδης, Έλληνας ποδοσφαιριστής

Θάνατοι

1814 – Μαρκήσιος ντε Σαντ, Γάλλος πολιτικός και φιλόσοφος

1922 – Αναστάσιος Παπαδόπουλος, Έλληνας οπλαρχηγός

1977 – Δημήτρης Θεοχάρης, Έλληνας αρχαιολόγος

1980 – Ρόζα Εσκενάζυ, Ελληνίδα τραγουδίστρια

1982 – Μάρτι Φέλντμαν, Άγγλος κωμικός

1985 – Πέτρος ο πελεκάνος

1990 – Ρόμπερτ Κάμινγκς, Αμερικανός ηθοποιός

1991 – Όσιος Πορφύριος ο Κουσοκαλυβίτης

1993 – Πάμπλο Εσκομπάρ, Κολομβιανός έμπορος ναρκωτικών

Διάλογος με τον Γιώργο Μιχελακάκη για την Ιστορία και την ιστορική συνείδηση

«Είμεθα μικρόν και αδύνατον κράτος, που δεν πρέπει ν' αδιαφορεί προς την προστατευτικήν διάθεσιν των ισχυρών».

Ελευθέριος Βενιζέλος.

Ο Ζωγράφος και συγγραφέας Γιώργος Μιχελακάκης

Όποιος επιθυμεί να επικοινωνήσει με τον Γιώργο Μιχελακάκη ή να καταθέσει τις απόψεις του μπορεί να στείλει email στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις gmichelpaint@gmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή επιστολή στην διεύθυνση **Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.**

Οι Μεγάλες Δυνάμεις (Αγγλία, Γαλλία και Ρωσία) που έλεγχαν τα πράγματα στην Ελλάδα, δεν εμπιστεύονταν τον ελληνικό στρατό, γι' αυτό με κάθε ευκαιρία διατηρούσαν δικά τους στρατεύματα στην Ελλάδα, ώστε να βοηθήσουν το παλάτι σε περίπτωση που κινδύνευε.

Η ξένη προστασία και η Ελλάδα (20)

Εφέτος, το 2022, ο ελληνοισμός αναθυμάται τη «Μικρασιατική καταστροφή», και τα γεγονότα που προηγήθηκαν και ακολούθησαν, όπως η «γενοκτονία των αρμενίων» και η «ανταλλαγή των πληθυσμών». Τα γεγονότα είναι σχεδόν γνωστά και συμπληρώνονται με άπειρες πτυχές που περικλείει η ιστορία. Όμως η παράθεση μόνο τραγικών γεγονότων που οδηγούν στη λύπη και τη μοιρολατρία, όπως και η ηρωοποίηση και εξιδανίκευση που λειτουργεί ως άλλοθι, δεν βοηθάνε να πάρουμε μαθήματα από την ιστορία, ώστε να αντιμετωπίσουμε το παρόν κριτικά. Γιατί τι άλλο από κατάλληλος εξοπλισμός για να αντιμετωπίσουμε το παρόν είναι η αναψηλάφηση του παρελθόντος;

Στα προηγούμενα άρθρα, είδαμε πως όλο τον 19ο αιώνα, από τον Καποδίστρια μέχρι τον Τρικούπη, η ελληνική πολιτική σκηνή ήταν ξενοκρατούμενη. Οι μεγάλες δυνάμεις επέβαλαν το θεσμό της μοναρχίας, ο οποίος λειτουργούσε απολυταρχικά, γράφοντας στα «παλιά του τα παπούτσια» τα συντάγματα και τις επιθυμίες του ελληνικού λαού.

Με το γύρισμα του αιώνα, από το 1900 μέχρι το 1910, η ελληνική κοινωνία απελπιστικά καταχρεωμένη, με διαλυμένες τις δημόσιες υπηρεσίες, οδηγήθηκε για ακόμα μία φορά σε στρατιωτικό πραξικόπημα. Το γνωστό ως «Γουδί». Ο στρατός παραμελημένος, και ξεφτισμένος από την ήττα το 1897, ήθελε μια αλλαγή στο διεφθαρμένο πολιτικό σύστημα του κοινοπολιτισμού που να αποκαταστήσει τη μειωμένη γοητεία του στρατιωτικού, και να ελευθερώσει το στρατό από τον αυταρχικό έλεγχο του παλατιού.

Οι Μεγάλες Δυνάμεις (Αγγλία, Γαλλία και Ρωσία) που έλεγχαν τα πράγματα στην Ελλάδα, δεν εμπιστεύονταν τον ελληνικό στρατό, γι' αυτό με κάθε ευκαιρία διατηρούσαν δικά τους στρατεύματα στην Ελλάδα, ώστε να βοηθήσουν το παλάτι σε περίπτωση που κινδύνευε. Με δική τους εντολή, τοποθετήθηκε ηγεμόνας στην Κρήτη, ο δευτερότοκος γιός του Βασιλιά Γεωργίου, με στόχο να εμποδίσει και να καθυστερήσει την ένωση της νήσου με την Ελλάδα. Μάλιστα σύμφωνα με τα σχέδια των Άγγλων (όπως εκμυστηρεύτηκε αργότερα ο Βενιζέλος), σε περίπτωση που το νησί ενωνόταν με την Ελλάδα, η Σούδα

έπρεπε να παραχωρηθεί ως βάση στον αγγλικό στρατό. Όταν λοιπόν προετοιμαζόταν το πραξικόπημα στο «Γουδί», η Αγγλία έσπευσε να στείλει μοίρα του Βρετανικού στόλου της Μεσογείου στο Φάληρο, με την εντολή να επέμβει αν ο Στρατιωτικός Σύνδεσμος έπαιρνε ριζικά μέτρα εναντίον του θρόνου. Όπως έχει αποκαλύψει ο Κωστής Μοσκόφ, Η Αγγλία, όταν σχηματίστηκαν υποψίες ότι το κίνημα των στρατιωτικών ήταν δυνατόν να αποδεσμεύσει τις λαϊκές δυνάμεις και να αποτελέσει το έναυσμα για ένα περαιτέρω τολμηρό κοινωνικό μετασχηματισμό, κινητοποίησε όλο το μηχανισμό ανάσχεσης. «Η Βρετανική πρεσβεία – αναφέρεται σε τηλεγράφημα του ανταποκριτή των Τάϊμς» στην Αθήνα – είναι καθ' όλα έτοιμη να χρησιμοποιήσει οποιοδήποτε πρόσχημα της παρασχεθεί, για να προκαλέσει την επέμβαση του αγγλικού στόλου, ο οποίος, άλλωστε από τον Αύγουστο του 1909 ως το τέλος Δεκεμβρίου, ναυλοχούσε στο Φάληρο για να προστατεύσει το θρόνο με τα αγγλικά αγήματα, αν θα υπήρχε ανάγκη». Ο Βενιζέλος ανέλαβε τα νηπία της χώρας μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα. Αν και ο ίδιος μέχρι τότε είχε λαμπρές πολιτικές περγαμνές, καθώς αντιτάχθηκε σθεναρά στην ξενοκρατία στο νησί του την Κρήτη, και δεν δίστασε να σηκώσει το όπλο του αντάρτη στο Θέρισο, όταν ήρθε στην Ελλάδα για να καθαρίσει τον «κόπρο του Αυγέα», οδηγήθηκε όχι μόνο σε συμβιβασμό με τον θρόνο, αλλά αργά και σταθερά, απέχτησε την άποψη ότι το αγγλικό κοινοβούλιο υπό τη σκιά του θρόνου είναι το καλύτερο πολιτικό σύστημα και για την Ελλάδα. Αν και θεωρούσε την πολιτική ως επιστήμη του εφικτού, κατά την αριστοτέλεια ρήση, είχε παρεξηγήσει τον ορισμό, τον οποίο προσπαθούσε να επεκτείνει σε ζητήματα αρχής, με αποτέλεσμα να αποπροσανατολίζεται ιδεολογικά. Δεν δέχτηκε ποτέ την ταξική διάθρωση της κοινωνίας και την ανάλογη επομένως εκπροσώπηση της στη βουλή. Είχε μια ιδεαλιστική αντίληψη, ότι ένα «εθνικό» κοινοβούλιο, μπορούσε να εξυπηρετεί τα συμφέροντα των ασθενέστερων τάξεων, χωρίς οι ασθενέστερες τάξεις να αντιπροσωπεύονται στο κοινοβούλιο. Ο λαός-έλεγε- δεν έχει ολική αντίληψη των συμφερόντων της Ελλάδας, αλλά οι μεγάλες δυνάμεις έχουν. Η τυφλή πίστη του Βενιζέλου στην Αγγλική προστασία, θα οδηγήσει αργότερα στη Μικρασιατική περιπέτεια και την καταστροφή. Την άλλη Παρασκευή η συνέχεια.